

Капітла 7

– До Івано-Франківська підкинете?

Марк зупинив старенький «Форд». Водій, похмурий чоловік років сорока п'яти, мовчки кивнув. Було ще дуже рано – Марк спеціально вибрався на околицю якомога скоріше, щоб не їхати у спеку. Це навіть добре, що водій небалакучий, – думав він, розглядаючись навсібіч. – Можна спокійно подумати про подорож, і взагалі...

Марк згадував вчорашній день. Як це все почалося? Він прогулявся по Львову – барокові склепіння Домініканського собору, кам'яна прохолода Личаківського цвинтаря, дерев'яні хатинки Шевченківського гаю, сонячний простір Кайзервальду... Потім зайшов пообідати у маленьке затишне кафе десь неподалік Вірменської церкви. Столики стояли просто на вулиці, навколо цвіли липи, і від цього повітря було, як міцний липовий чай. Це нагадало щось дуже приємне і тепле, звідкись з дитинства. Марк сидів, захмелілий від запахів і розморений спекою, і розглядав перехожих, що поспішали кудись за крок від його столика. Він замовив деруни з грибами, запечені в горщику – назва його заінтригувала, і він поліз у довгу кулінарно-лінгвістичну дискусію з офіціанткою, яка заплутано і незрозуміло намагалась пояснити, що ж це таке і чому воно так називається – «Ну, розумієте, терта картопля, її туть...». – «Тоді чому не теруни?» – допитувався Марк, доводячи бідолашну дівчину мало не до істерики.

Він повернувся до Дмитрової квартири, коли вже починало сіріти, і на місто лягали густі тіні. Дмитра ще не було – як завжди, десь на побаченнях, але Ксеня принесла обіцяний фільм, якісь книжки, карти, диски з автентичною музикою – цілий архів карпатознавства, як сама ж і пояснила. Вона розказувала неймовірні історії про гуцулів, їхні звичаї, побут, вірування, про соковитий діалект, співанки й оповідки...

– Але ж це все – давнє минуле, – Марк не міг збагнути, для чого йому вся ця інформація на кількаденну поїздку.

– Ага, минуле... Ну, це як пощастить, – Ксеня так загадково посміхалася, що Марку стало не по собі.

– Що ти маєш на увазі? – про всяк випадок перепитав він. – Ти хочеш сказати, що всі ці твої... як це ти сказала...

– Мольфарі? Вони ж – чарівники, маги і чаклуни? Так, живі-здорові до сьогодні, й активно провадять свою діяльність. Ні, насправді цивілізація добралася до найвіддаленіших гірських сіл, всі дивляться телевизор і говорять по мобільних... Але чари, ворожіння, заклинання... Ну, це щось таке дуже органічне для гір, воно інколи вилазить там, де зовсім не сподіваєшся. Хоча, може, тобі не пощастить, і ти побачиш у Карпатах звичайнісіньких людей, більше нічого. Знаєш, там тепер стільки туристів – треба ще пошукати, щоб знайти когось місцевого.

Ксеня тихо сміялася, і відблиски світла від настільної лампи ковзали по золотих пасмах її волосся, вихоплювали золоті іскорки з її очей, і вся її фігура була ніби оточена золотистим ореолом. Марк слухав її голос, не дослухаючись до слів – він звучав, як музика цілого цього дня, наповненого ароматом квітучих лип. Її волосся було так близько, воно було таке м'яке і тепле... Марк вже майже не розумів, де він і що з ним відбувається. Він простягнув руку, щоб доторкнутися до рудого пасма волосся, і раптом...

– Народ, а от і я! – Дмитро вискочив невідомо звідки, ніби матеріалізувався з темряви коридору. – А чого це ви тут при лампі мучитеся? Нічого ж не видно! – він увімкнув світло. – О, кльова карта! Ти вже дивився? Глянь, от вона, твоя Криворівня! – Дмитро торохтів без упину, не помічаючи, як притихли з його появою його гості.

Стареньке авто їхало повільно, у Марковій пам'яті вперто сидів цей вечір, і ніякі дорожні пейзажі не в силі були його витіснити. Аж тоді, коли придорожній вказівник сповістив, що до Івано-Франківська залишилось 10 км, Марк вийняв карту і втупився в неї, повертаючись думками до мандрівки.